

יִצְחָק שֶׁמֶט סוֹפֵר לְאִוֵּלֶה אֶהְרֹנִי, שֶׁמֶט הַקְּבוּצָה.

שתבוא גאולה... שתבוא גאולה... שתבוא גאולה... וזהו. גאולה לא באה! את השיר המפורסם הזה, היו שרים ורוקדים בשמחות למיניהן, וביניהן שמחת תורה, ותמיד שרו אותו בשיר הידוע לפני הכנסת ספרי התורה להיכל "שאו שערים", של ליפא כמובן, כי זאת לדעת, כי האשה קודם, כי גאולה בחזית, בקדימה, בשפיץ של מחלקת החוד של נתינה, פרגון, עזרה, התנדבות, מתן בסתר, מאור פנים, ומה לא... ועם כל הלב שנראה, ואמור להיות, פיזית קטן, אבל נשמתי ונפשית גדול מכולם!

הכרתי את גאולה מיד בהגיעי לסעד, לחברת הנוער. שבועיים או שלוש אחרי הגיעי, ניגשה אלי גאולה בלא להכיר, לדעת מי אני, והופ: "אולי תרצה לבוא אלינו הביתה לקפה, לחם וריבה עם הילדים!" (עוגות היו אז רק בסוף שבוע). מולי עמד ליפא שהכרתי אותו שנה קודם, כשריכז את מחנה שבט הרא"ה בעיר לנדאו, מעל שדה יעקב, ושרתי לו את המנון המחנה והוא חיך, מבסוט. ומאז אני בקשרים עם משפחת אהרונִי, כולל ילדיהם, שרק הלך והתרחב.

ישנה אימרה, שיותר משהעגל רוצה לינוק, הפרה רוצה להניק, ואצל גאולה הנתינה והעזרה זרמו עמוק עמוק בתוך העורקים והורידים. גוף קטן וצנום, אך מה שנמצא בפנים, בתוכו, לא יסולא בפז. היכן ואיפה לא היו מעשה ידיה ופועלה! בניחומי אבלים מחד, ושמחות למיניהן מאידך, בהתנדבות בתוכניות תרבות, בקליטת מתנדבים, גרעיני בני עקיבא, הכשרות מחול וסתם בודדים לתוך ביתם.

שנים שגאולה וליפא אירחו בביתם לארוחת שבת חג ועוד, חברים בודדים, משפחות שנצטמצמו, וכל מיני שנשארו במקרה או בטעות ללא כתובת ומקום חם ומפנק.

אחד ממעשה נתינותיה ומענקיה, היה טקס הגעת נכדיה לקבלות "עוגה כבקשתך". ביתה היה אפוף ומלא באדים, ניחוחות וריחות של עוגות ותופינים ממעשה ידיה, לנכד זה עוגת שיש, לנכד זה רולדת שוקולד, לנכד זה שמרים קקאו וקינמון, להוא שוקולד צ'יפס, ולאחר עוגת גבינה, ועוד היד נטויה והפריזר בהיכון לשלוף לעוד. לעד שהפכתי לאופה בעצמי, שפר חלקי וגם אני זכיתי כל שבוע, בעל כורחי, בציפור המיוחל, ואם לא הגעתי לקחת, העוגה הגיעה לביתי.

עבדתי קרוב 30 שנה עם גאולה במחלבה, ולמרות שאני הייתי בעל המקצוע – הבוס, קיבלתי ולמדתי הרבה מעצותיה והמלצותיה, שהיו לי לעזר רב ותועלת בעבודה השגרתית. "למדתי" ממנה כי לא כל דבר צריך לשקול, למדוד, או מה שנקרא "לדייק" כמו בספרים. ישנם טריקים ושטיקים, כפי שאני מכנים, והם הרבה יותר פרקטיים, שימושיים, ותועלתיים, וזה עבד. אצלנו בכפר פינס היתה נוהגת לומר: "אמא שלי עשתה כך את החמאה, כך את התבשיל, וכך את העוגה. קצת מזה וקצת מזה, ככה וככה". והתוצאה, תוצרת נפלאה, מתוקה וטעימה.

מאז שעזבה את המחלבה המשיכה להתעניין, ואף הביעה את רצונה לעזות בתקופות של-ני החגים ואירועים. לא ויתרה על רצונה ויכולתה להגיע לכל-בו גם כאשר כבר התקשתה מעט, כדי לקחת מצרכים לבית, לבישוליה ומאפיה, והעיקר תמיד היתה שואלת: "איציק, יש חמאה? אני הכי אוהבת את החמאה של סעד, כי זה מזכיר לי את החמאה של אמא שלי בכפר פינס".

גאולה, רבות למדתי בשבילי ומשעולי החיים. למדתי מהי חריצות, נחישות, מסירות, אכפתיות, נתינה, פרגון, עזרה באשר היא, מאור פנים ועוד ועוד. קשה להאמין ולדמיין מה הכיל גופך הקטן והצנום, איזה אושר, אהבה, ורצון עז, להיות בכל ולתת מכל והכל.

גוליק, מורה, חברה, שכנה, כשאעבור כמדי יום ליד ביתך, ולא אראה אותך, אוספת וגורפת את העלים כדרכך בקודש, בדיוקנות ומקצועיות, אדע כי הלכת ולא תשובי, ואנו נשאר עם הזכרונות והגעגועים לאשה ענקית. **יהי זכרך ברוך.**